

Debreceni Ítéltábla
Pkf.I.20.308/2024/2.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Dömös Erzsébet Paula ügyvéd (cím) által képviselt I. rendű kérelmező neve (cím) I. rendű, II. rendű kérelmező neve (cím) II. rendű és III. rendű kérelmező neve (cím) III. rendű kérelmezőknek – a dr. Varga István ügyvéd (cím) által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásában a Debreceni Törvényszék 13.Pk.20.148/2024/11. számú végzése ellen a kérelmezett 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

v é g z é s t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 63 432 (hatvanháromezer-négyszázharminckét) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] B. T. (a továbbiakban: a kérelmezők jogelődje) 2015. január 28-án nyújtott be keresetlevelet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (a továbbiakban: FKMB), amely a 2.M.2../2015. számon így indult pert 2015. május 19-én megszüntette. A kérelmezők jogelődje ezen a napon egy új alperessel szemben új keresetlevelet nyújtott be a FKMB-hez, amely azt a kérelmezett jogelődjéhez: a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (a továbbiakban: kérelmezett) áttette. A kérelmezők jogelődje az így megindult per során: 2021. március 24-én elhunyt, a perbeli jogutódai a kérelmezők lettek. A perben a kérelmezett 2023. május 10-én 24.M.70.1../2022/42. szám alatt elsőfokú, a Fővárosi Ítéltábla 2023. szeptember 28-án 2.Mf.31.1../2023/5. számon másodfokú, a Kúria pedig 2024. február 28-án Mfv.IV.10.1../2023/4. szám alatt felülvizsgálati ítéletet hozott, amely határozatokat a bíróságok a kérelmezők jogi képviselőjének jelenlétében hirdették ki.

[2] A kérelmezők személyenként 1 276 800 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérték kötelezni a kérelmezettet. Arra hivatkoztak, hogy az eljárás első- és másodfokú szakasza 2015. január 29-től 2023. október 28-ig, azaz 3192 napon át tartott, ezért a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-a alapján erre az időtartamra 400 Ft/nap vagyoni elégtétel illeti meg őket.

[3] A kérelmezett elsődlegesen a kérelem visszautasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a kérelem nem tartalmazza a kérelmezők és a kérelmezett nevét, perbeli állását és azonosító adatait, továbbá azt a kérelmezők nem a jogszabályban meghatározott személy ellen nyújtották be, ezért a kérelmet a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 176. §-a (2) bekezdésének b) és e) pontjai alapján vissza kellett volna utasítani. Visszautasítás hiányában a kérelmet úgy kérte értelmezni, hogy azt csak az I. rendű kérelmező terjesztette elő, ezért a II. és a III. rendű kérelmezőknek nem jár vagyoni elégtétel. Úgy érvelt, hogy a 3192 napban megjelölt számított pertartamot a Pevtv. 15. §-ának (3)-(5) bekezdései alapján 892 nappal csökkenteni kell, így a kérelem 356 800 Ft erejéig érdemben sem alapos.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg az a kérelmezőknek személyenként 1 057 200 Ft-ot. Az ezt meghaladó kérelmet elutasította, és kötelezte a kérelmezőket, hogy fizessenek meg a kérelmezettnek egyetemlegesen 16 279 Ft perköltséget, az államnak pedig személyenként 6512 Ft feljegyzett eljárási illetéket. Megállapította, hogy 95 379 Ft feljegyzett eljárási illetéket az állam visel.

[5] A határozatának fellebbezett részét azzal indokolta, hogy a kérelem közlésével beálltak a perindítás hatályai, ezért nem volt lehetőség a kérelem visszautasítására, a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján ugyanakkor nem volt helye az eljárás megszüntetésének sem. Ennek oka az, hogy a kérelem, a hiánypótlás céljából érkezett beadvány és azok mellékletei mind a kérelmezők, mind a kérelmezett tekintetében tartalmazták azokat az adatokat, amelyek az eljárás lefolytatásához szükségesek, hiszen e körben messzemenőig figyelemmel kellett lenni a Pp. 110. §-ának (3) bekezdésében foglalt tartalom szerinti elbírálás elvére. Nem foghatott helyt a kérelmezett azon érvelése sem, amely szerint csak az I. rendű kérelmező nyújtott be vagyoni elégtétel iránti kérelmet. Bár a hiánypótlás céljából érkezett beadvány valóban csak őt tüntette fel kérelmezőként, a 2024. január 25-én elektronikus úton előterjesztett kérelemből kitűnt, hogy azt a jogi képviselő mindhárom kérelmező nevében benyújtotta, amelyet megerősített az is, hogy valamennyi beadványához mellékelte a kérelmezőktől származó szabályszerű ügyvédi meghatalmazásait is. Erre tekintettel nemcsak az I., hanem a II. és a III. rendű kérelmezők kérelmét is el kellett bírálni, amely 2643 nap erejéig megalapozott volt. Az alapeljárás első- és másodfokú szakasza ugyanis 2015. május 20-tól 2023. szeptember 28-ig, azaz 3054 napon át tartott, amelyből a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján le kellett vonni a 2021. március 24. és 2022. május 3. között eltelt 406 napot, valamint a 2023. május 3. és 10. között eltelt 7 napot, így az elsőfokú bíróság a Pevtv. 7. §-a alapján 2643 nap után személyenként 1 057 200 Ft vagyoni elégtételre megfizetésére kötelezte a kérelmezettet, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította.

[6] A kérelmezett a fellebbezésében azt kérte, hogy az ítéltábla a II. és a III. rendű kérelmezők tekintetében elsődlegesen szüntesse meg az eljárást, másodlagosan pedig utasítsa el a kérelmet. Arra hivatkozott, hogy a II. és a III. rendű kérelmezők nem terjesztettek elő kérelmet vagyoni elégtétel iránt, az eljárásban félként nem is vettek részt, ezért az elsőfokú bíróságnak ebben a körben vissza kellett volna utasítania a kérelmet, ennek hiányában pedig meg kellett volna szüntetnie az eljárást. Mivel ezt elmulasztotta, megsértette a Pp. 170. §-a (1) bekezdésének b) pontját, a (2) bekezdésének a) pontját, a 176. §-a (2) bekezdésének e) pontját, és a 240. §-a (1) bekezdésének a) pontját. Ennek oka az, hogy a kérelmezők jogi

képviselője sem a 2023. november 24-én postán, sem pedig a 2024. január 26-án elektronikusan benyújtott kérelem szövegében nem fejtette ki, hogy ki a kérelmező és ki a kérelmezett, mik az azonosító adataik, a címzett pedig mindkét esetben a Budapest Környéki Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma volt, amely a Pevtv. szerint nem lehet kérelmezett. Mivel a felek nevét nem elegendő az aláírásban és a meghatalmazásban megjelölni, nem volt jelentősége, hogy a beadvány aláírójaként kit tüntetett fel, és irreleváns volt a meghatalmazások tartalma is. Az elektronikus űrlapot szintén tévesen töltötte ki, hiszen kérelmezőként saját magát, kérelmezettként pedig a Debreceni Törvényszéket jelölte meg. Bár ezt követően az elsőfokú bíróság felhívta őt a kérelmezők adatainak, valamint annak közlésére, hogy személyenként mennyi vagyoni elégtételt követelnek, ezeket a hiányosságokat nem pótolta, mert kérelmezőként csak az I. rendű kérelmezőt tüntette fel, és kizárólag arról nyilatkozott, hogy ez a személy mennyi vagyoni elégtételt kér. Arra még csak utalást sem tett, hogy ezt az összeget három kérelmező személyenként követeli. Erre tekintettel a kérelem szövege nem felelt meg a Pp. 170. §-a (1) bekezdése a) és a (2) bekezdése b) pontjainak, ezt a hibát pedig a Pp. 110. §-ának (3) bekezdésére, azaz a tartalom szerinti elbírálás elvére hivatkozással sem lehetett volna orvosolni, hanem a kérelmet a II. és a III. rendű kérelmezők tekintetében vissza kellett volna utasítani, ennek hiányában pedig az eljárást ebben a körben meg kellett volna szüntetni.

[7] A II. és a III. rendű kérelmezők nem tettek észrevételt a fellebbezésre.

[8] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során – a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdéseiben foglalt jogszabályi feltételek hiányában – nem léphette át a fellebbezési kérelem korlátait [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése]. Ezért fellebbezés hiányában nem érinthette az elsőfokú végzésnek az I. rendű kérelmező kérelmét elbíráló részét, hanem kizárólag abban foglalhatott állást, hogy a II. és a III. rendű kérelmezők tekintetében elsődlegesen meg kell-e szüntetni az eljárást, másodlagosan pedig el kell-e utasítani a kérelmet a fellebbezésben kifejtett indokok miatt. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[9] Az elsődleges fellebbezés arra irányult, hogy az ítéltábla a II. és a III. rendű kérelmezők tekintetében szüntesse meg az eljárást a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján, mert a kérelmet ebben a körben a Pp. 176. §-a (2) bekezdésének e) pontja alapján vissza kellett volna utasítani. Ez a fellebbezési kérelem azonban nem foghatott helyt, mert a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja nem utal vissza a Pp. 176. §-a (2) bekezdésének e) pontjára, vagyis nem teszi lehetővé, hogy az ítéltábla azért szüntesse meg az eljárást a II. és a III. rendű kérelmezők tekintetében, mert a kérelem ezen részét a Pp. 176. §-a (2) bekezdésének e) pontja alapján vissza kellett volna utasítani. Erre tekintettel nem kellett állást foglalni abban, hogy valóban helye lett volna-e a kérelem részbeni visszautasításának, hiszen az elsődleges fellebbezési kérelem ettől függetlenül is alaptalannak bizonyult.

[10] Nem foghatott helyt a másodlagos fellebbezési kérelem sem. Az elsőfokú bíróság ugyanis helyesen alkalmazta a Pp. 110. §-ának (3) bekezdését, vagyis a tartalom szerinti elbírálás elvét a kérelmezők beadványainak értelmezése során, és ez alapján logikai hiba nélkül következtetett arra, hogy nemcsak az I., hanem a II. és a III. rendű kérelmezők is meghatalmazást adtak a nevükben eljáró jogi képviselőnek a vagyoni elégtétel iránti kérelem benyújtására, e jogi képviselő pedig e kérelmet valamennyiük esetében be is nyújtotta. Mindez nemcsak a 2024. január 25-én elektronikus úton benyújtott kérelemnek az aláírókat feltüntető záró részéből és a többször becsatolt három ügyvédi meghatalmazásból, hanem a

2024. április 22-én érkezett 8. sorszámú beadványból is kitűnt, amelyik szövegesen is tartalmazta, hogy az alapper valamennyi felperese kérelmezőnek tekinti magát. Az pedig, hogy a kérelmezők személyenként követelik a 3. sorszámú beadványban foglalt vagyoni elégtételt, nemcsak az addig megtett nyilatkozataikból, hanem a 8. sorszámú beadványukból is egyértelműen következett, abban ugyanis egységes nyilatkozatot tettek a kérelmezett ellenirátára, és a kérelmüket azonos módon pontosították. A 3. és a 8. sorszámú beadványok alapján nem lehet vita tárgya az sem, hogy a kérelmezők kérelmezettként a Budapest Környéki Törvényszéket tüntették fel, amely megfelelt a Pevtv. 9. §-a (1) bekezdésének. Alap nélkül állította tehát a kérelmezett, hogy a II. és a III. rendű kérelmezők nem terjesztettek elő kérelmet vele szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt, ezért erre hivatkozással nem lehetett mellőzni a marasztalását.

[11] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[12] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a kérelmezett viseli a saját másodfokú perköltségét [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése]. A II. és a III. rendű kérelmezők ugyanakkor nem számítottak fel másodfokú perköltséget, ezért ennek viseléséről nem kellett döntenie [Pp. 82. §-ának (3) bekezdése].

[13] A pervesztes, de személyes illetékmentes kérelmezett helyett az állam viseli a le nem rótt fellebbezési illetéket [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (6) bekezdése].

Debrecen, 2024. augusztus 7.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró